

William S. Plumer

PĂCATELE LIMBII

Păcatele limbii

William S. Plumer

Păcatele limbii

MAGNA GRATIA

Dascălu, 2026

PĂCATELE LIMBII

William S. Plumer

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Sins of the Tongue*, parte din vol. VII din lucrarea *A Series of Tracts on the Doctrines, Order, and Polity of the Presbyterian Church in the United States*, Presbyterian Board of Publications, 1842. Anexa este preluată din *Christian Directory*, vol. II, de Richard Baxter.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-303-4 (pdf); 978-630-351-304-1 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15). Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

§

Expresia „cel care nu trăiește după regula vieții, nu trăiește deloc” a devenit un proverb printre noi, și totuși mulți nu au un plan stabilit, nici principii clare. Ei sunt ca aceia ce pleacă pe mare fără busolă și nu știu încotro merg, fiind purtați încoace și încolo de orice vânt și curent. Acesta poate părea un fel ușor de a trăi, dar poate fi sigur? Orbiți de iubirea de sine, oamenii aceștia pot spera că starea lor este bună, dar există oare motive pentru astfel de așteptări? Poate fi la fel de rău să nu ai principii pe cât este să ai principii, dar să fie unele rele. O regulă nerespectată rămâne la stadiul de idee și nu

ajută pe nimeni.

Aceste observații se aplică la fel de bine în cazul folosirii și abuzului limbii. Vedem deseori o neglijență ucigașă în ce privește natura morală a cuvintelor spuse de oameni. Subiectul acesta este vast și este foarte puțin înțeles așa cum trebuie. Puțini știu cum să își folosească limba cum ar trebui, și chiar mai puțini fac asta atât de bine pe cât știu. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu este clar. Există doar zece porunci, și totuși două dintre ele, câte una pe fiecare tablă a Legii, se referă la vorbirea noastră, și întreaga Scriptură ne oferă învățături ample pe această temă. Este adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu

nu stabilește cât trebuie să vorbim, lăsând mult la latitudinea dispoziției noastre naturale și a circumstanțelor de timp și loc. Dar Dumnezeu ne-a spus clar ce fel de cuvinte aprobă El și ce fel vorbire condamnă.

Simpla reținere de la a vorbi nu este garanția sau dovada existenței unor principii sănătoase în acest sens. Unii au învățat să-ți înfrâneze limba într-o oarecare măsură, și totuși ei nu fac asta din motivații corecte. Înclinațiile lor sunt aceleași cum au fost dintotdeauna. Astfel de oameni deseori se tem de om, dar nu și de Dumnezeu. Ei se tem să nu dea de bucluc, dar nu și de nelegiuire.

Penița este supusă aceluiași reguli și porunci care sunt date pentru limbă. Ceea ce un om nu poate spune, nu ar trebui să scrie. De fapt, a scrie lucruri rele produce adesea mai mult rău decât a le rosti.

Noi putem păcătui nu doar prin cuvintele folosite, ci și prin tonul cu care le spunem, ca și prin priviri și gesturi. Limbajul pantomimei este universal, puternic și ușor de pervertit. „Omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură, clipește din ochi, dă din picior, și face semne cu degetele” (Prov. 6:12-13).

Ori de câte ori vorbim despre păcat sau datorie, banalitatea nu este o atitudine

potrivită. A evita păcatul și a-ți împlini îndatoririle ar trebui să fie țelul suprem al învățării. Într-un astfel de subiect, simpla curiozitate este mai rea decât a sta nepăsător. Aici, răutatea poate apela la o simplă remarcă pentru a-i condamna pe alții, dar înțelepciunea își va atinge țelul principal atunci când îți corectezi propriile greșeli și când eviți să umbli pe căile răutății.

Adevărul este că noi putem păcătui în multe feluri în vorbirea noastră. Laurentius enumeră la fel de multe păcate ale limbii pe câte litere există în alfabet. În lucrarea sa, *Christian Directory*, Richard Baxter oferă o listă cu treizeci de păcate

ale vorbirii, începând cu blasfemia. În expunerea Poruncilor a Treia și a Noua, Catehismul Mare Westminster face ca numărul păcatelor cu limba să fie și mai mare. Prin urmare, nu există lipsă de material de studiu pe o astfel de temă.

**PREA REPEDE, PREA DES,
PREA MULT, PREA DEVREME**

Unii vorbesc *prea repede*, iar aici nu avem în vedere simpla exprimare rapidă. Dar afirmațiile făcute fără a te gândi, chiar dacă nu ar fi menite să inducă în eroare pe cineva, sunt un mare rău. „Dacă vezi un om care vorbește nechibzuit, poți să nădăjduiești mai mult de la un nebun decât de la el” (Prov. 29:20).

Mintea unui astfel de om este într-o stare nefavorabilă acurateței cunoașterii sau vorbirii. El rareori își îmbunătățește gândirea sau maniera de a vorbi. El trage repede concluzii și își dorește ca și alții să facă la fel.

Alții vorbesc *prea des*. Când sunt treji și în compania altora, rareori îi vezi tăcuți. De dimineață și până apune soarele, ei turuie la nesfârșit. În absența unor lucruri importante, înțelepte sau adevărate, ei se folosesc de lucruri mărunte, de nebunii și minciuni doar pentru a se afla în vorbă. Este un semn de aroganță insuportabilă să oferi constant opinii care nu îți sunt cerute. Chiar și înțelepții păgânilor

erau uneori tăcuți, deși ei erau plătiți pentru a vorbi.

Alții spun *prea mult*. Nemulțumiți cu a spune ce trebuie, ei îi dau înainte cu vorbirea lor obositoare și păcătoasă. Ei nu sunt nici „grabnici la ascultare”, nici „înceți la vorbire” (cf. Iacov 1:19).

Alții vorbesc *prea devreme*. Ei nu întreabă, nu ascultă și nu reflectă, ci sunt gata să-și exprime opiniile în orice clipă, adesea într-un stil îndrăzneț. Omul înțelept ia seama la momentul potrivit și la judecată, dar cei despre care vorbim aici le ignoră pe amândouă. „Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își trage rușinea” (Prov. 18:13).

Așa cum „vorbirea își are vremea ei”, tot așa „tăcerea își are vremea ei” (Ecl. 3:7). Unul dintre aceste momente este atunci când nu ai nimic relevant de spus. Altul este când alții vorbesc. A ajuns vreodată o familie la ceva bun atunci când tinerii nu sunt învățați să tacă atunci când cei mai în vârstă vorbesc sau acolo unde toți copiii au permisiunea să vorbească deodată? Un alt moment de acest fel este când vizităm pentru prima dată un prieten copleșit de suferință. Unele expresii de compasiune se exprimă cel mai bine prin tăcere. Astfel, prietenii lui Iov „au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă,

căci vedeau cât de mare îi este durerea” (Iov 2:13). Când ceilalți sunt foarte aprinși de patimă, de obicei este mai bine să rămânem tăcuți. Un om bun a scris această regulă: „Nu voi vorbi niciodată cu un om mânios”.

VORBITUL EXCESIV ȘI GĂLĂGIOS

În general, oamenii vorbesc probabil *prea mult*. Scriptura ne avertizează în această privință. „Prostia nebunului se cunoaște din mulțimea cuvintelor” (Ecl. 5:3). „Nebunul spune o mulțime de vorbe” (Ecl. 10:14). „Cine vorbește mult, nu se poate să nu păcătuiască” (Prov. 10:19). Vorba multă nu este întotdeauna

nevinovată. Chiar și oamenii buni și înțelepți o aprobă. Unul dintre proverbele noastre este acesta: „Limba nebunului este suficient de lungă ca să-i taie gâtul”. Limbușii nu au fost niciodată prețuiți de oamenii evlavioși. „Atunci când mușcă șarpele, nu există motiv de bucurie, iar limbutul nu este mai bun de atât” (Ecl. 10:11, lit. KJV). Acest caracter odios este dobândit adesea mai mult sau mai puțin de cei care se consideră nevinovați de el. Despre mulți oameni se spune: „Nu merită să ții cont de el, căci vorbește mereu”. Acesta este un semn că lucrurile nu sunt în regulă. Cineva poate susține că este un personaj educat și că întotdeauna i s-a

îngăduit să spună exact ce vrea. Dar cineva ar putea să pună această întrebare: Cine a semnat și i-a dat diploma? Ce anume l-a făcut să fie așa? Așa ceva nu a venit niciodată de la Dumnezeu, iar oamenii evlavioși nu ar îndrăzni să aprobe ceea ce Dumnezeu condamnă. Dacă cineva are o astfel de diplomă, a falsificat-o. Prin vorbirea excesivă, cei ce se pretind religioși întristează inimile fraților lor, și astfel toți cei ce sunt credincioși sunt prețuiți mai puțin din această cauză. Judecata omenirii este de partea lui Solomon, atunci când el spune că „nebulul își arată [în vorbire] toată patima, dar înțeleptul o stăpânește” (Prov. 29:11), și că

„chiar și un prost ar trece de înțelept dacă ar tăcea, și de priceput dacă și-ar ținea gura” (Prov. 17:28). Cineva a spus pe drept că „prost nu este cel care are gânduri neînțelepte, ci cel care le rostește”. Totuși, unii nu pot fi niciodată vindecați de această nebunie. Pentru ei, tăcerea este ca o tortură. Ca unii din vechime, ei ar putea spune: „Dacă aș tăcea, mi-aș da duhul” (Iov 13:19, lit. KJV). Ei știu puține lucruri despre pacea și liniștea celui care nu-i urmează pe calea aceasta. „Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de multe necazuri” (Prov. 21:23). Necazurile aduse de o limbă neînfrânată în această viață sunt doar un preludiu

pentru lucrurile mult mai rele din următoarea.

Vorbitul excesiv este însoțit deseori de *tonul gălăgios*. Primul trădează infatuarea, al doilea îndrăzneala. O trăsătură de caracter atât de rea ca aceea descrisă în Scriptură este că o astfel de vorbire este „fără astâmpăr” (Prov. 7:11). „Nebunia este o femeie gălăgioasă, proastă și care nu știe nimic” (Prov. 9:13). A fost o po-doabă strălucitoare a caracterului Răscumpărătorului divin faptul că El era blând și tăcut, și că El nu „striga, nu-și ridica glasul, și nu-l făcea să se audă pe ulițe” (cf. Isaia 42:2). El nu era gălăgios, ci blând și smerit.

Este oare următoarea imagine una închipuită? Când alții vorbeau, el era neliștit, iar dacă era forțat la tăcere totală, era nefericit. De obicei, el părea să aibă unele trăsături plăcute, dar când alții aveau bunul simț să asculte la înțelepciunea lui, el avea o atitudine deosebit de bună. Cu cât îi acordai mai multă atenție, cu atât el era mai zgomotos și mai emfatic. El știa orice despre aproape orice; despre mulți, știa multe; pentru unii, el era un oracol în proprii ochi. Când era forțat să petreacă timp cu cei a căror demnitate îl înfrânau, el putea foarte bine să își însușească vorbele cuiva cunoscut din cel mai vechi poem epic:

„Sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu; lăuntru meu este ca un vin care n-are pe unde să iasă, ca niște burdufuri noi, gata să pleznească. Voi vorbi deci, ca să răsufliu în voie, îmi voi deschide buzele și voi răspunde” (Iov 32:18-20). Eroul nostru dorea să treacă drept un om binevoitor. El era grozav în întâlnirile publice. În mod obișnuit, el avea ceva de spus și era plin de lucruri pe care să le spună pe orice temă. În ce privește împlinirea lucrurilor respective, departe de el așa ceva. Copiii lui i-au moștenit atitudinea, cu toate că, în prezența lui, erau uneori forțați să păstreze tăcerea. Dar când aveau ocazia, ei nu au

pierdut timpul. Chiar și pe patul de moarte, aceeași înclinație s-a manifestat uneori în el, astfel că a părăsit lumea fără să pară că a înțeles că avea caracterul unui limbut.

Unul dintre concetățenii lui semăna foarte puțin cu el, fiind un om care spunea puține cuvinte. Când vorbea, era ascultat cu un respect aparte. Dacă alții erau nerăbdători, era pentru că el era reticent să-și exprime gândurile. Maxima lui era aceasta: „Cu cât mai puține cuvinte, cu atât mai puține păcate”. El gândea mult și își cântărea bine cuvintele. Departe de a fi acru, el era îndrăzneț în părtașia cu sine. Rugăciunile lui erau

scurte, dar fierbinți și cuprinzătoare. Cuvintele lui erau bine ordonate. El nu se grăbea să spună nimic, mai ales înaintea lui Dumnezeu. Sinceritatea lui era evidentă. Cuvântul lui era la fel de bun ca jurământul său. Rareori era obligat să explice sau să retragă vreuna dintre afirmațiile sale, dar dacă ar fi greșit, ar fi spus asta pe șleau. Copiii săi, deși vioi și veseli, nu erau nici obraznici, nici răutăcioși. Ei onorau perii cărunți. În el, „lucrarea neprihănirii a fost pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie” (Isaia 32:17). Sfârșitul lui a fost pacea. Cei ce au trăit după el făceau referire la numele lui cu cinste. Familia lui nu a roșit

niciodată la gândul de a-l fi avut drept cap și călăuză.

N-ar fi înțelept oare ca fiecare om să spună asemenea unui slujitor al lui Dumnezeu din secolul al XVII-lea: „Sunt hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să nu vorbesc niciodată prea mult, să nu vorbesc excesiv, și să nu vorbesc deloc dacă nu am un scop anume”?

VORBIREA CURATĂ

De asemenea, vorbirea noastră ar trebui să fie *curată*. Câte narațiuni, anecdote, cântece, ghicitori și întrebări sunt lipsite de delicatețe și, prin urmare, necreștine! Câte indicii, aluzii, insinuări și

presupuneri pot fi caracterizate astfel! Aproape tot ce ține de vorbirea cu dublu sens poate fi osândit în același fel. Orice întinează mintea este rău și niciodată nu ar trebui repetat. Această categorie de lucruri rele este încurajată în mare măsură de teatre, de cărțile beletristice și de multe basme populare. Tradiția manifestă la rândul ei deopotrivă fidelitate și sânguință în transmiterea zicătorilor necurate de la o generație la alta. Cei care păcătuiesc astfel, își scuză uneori comportamentul spunând că „totul este curat pentru cei curați”, dar par să uite că, „pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și

cugetul le sunt spurcate” (Tit 1:15). Această ultimă categorie de oameni formează o parte considerabilă a omenirii. Scroafa se spală mai des decât oaia, și totuși nu este curată. Natura oii este să evite noroiul. De aceea, fugi de cei care vorbesc urât. Să nu zâmbești niciodată la auzul spurcăciunilor lor. Nu îi imita niciodată. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să le dea har celor ce-l aud” (Efes. 4:29). „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură” (Col. 3:8). „Nu vă înșelați: Tovărășiile

rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15:33). Mulți dintre cei care păcătuiesc grav împotriva acestor legi ale vorbirii ar fi deopotrivă surprinși și nemulțumiți dacă ar auzi condamnarea pentru acest păcat al lor.

LINGUȘIREA, CALOMNIA ȘI BÂRFA

Un alt păcat grav al limbii este lingușirea, care constă din laude nejustificate sau nepotrivite aduse nouă înșine sau altora. Puține lucruri întind capcane mai periculoase decât lingușirea. Avuțiile, talentele, familia, funcția, persoana, realizările, faptele alese și chiar viciile oferă ocazii pentru lingușire. Soții își lingușesc soțiile,

iar soțiile soții; părinții își lingușesc copiii și copiii îi lingușesc pe părinți; slujitorii lingușesc membrii bisericii, iar membrii îi lingușesc pe slujitori, și toți sub pretextul arătării prețuirii reciproce. Săracii îi lingușesc pe bogați, iar demagogii pe oamenii de rând. Este drept, nu orice laudă este o lingușeală, dar ceea ce trece dincolo de adevăr este întotdeauna un lucru păcătos și o laudă nepotrivită, căci chiar și când este adevărată, îi dezgustă pe înțelepți și umflă mințile celor neștiutori. Episcopul Beveridge spunea pe bună dreptate: „Sunt hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să vorbesc despre păcatele altora doar în fața lor și despre virtuțile

lor doar pe la spate”. Singura excepție de la această regulă este cea a necesității. Când este respectată corect, această regulă ar putea alunga mare parte din suferința noastră relațională. Lingușeala este întotdeauna un act lipsit de blândețe. „Cine îl lingușește pe aproapele său, întinde un laț sub pașii lui” (Prov. 29:5). Elihu a spus drept aceste cuvinte: „Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni; căci nu știu să lingușesc: altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu” (Iov 32:21-22). Pavel spune: „În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuințat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei: martor este Dumnezeu” (1 Tes.

2:5). Politețea de la curțile regale poate cere astfel de cuvinte, dar adevărul, chiar și spus direct, este mai plăcut înaintea lui Dumnezeu. Aproape toți lingușitorii au în vedere un scop viclean. „[Înțelepciunea] te scapă de nevasta altuia, de străina, care întrebuițează vorbe ademenitoare [lingușitoare, lit. KJV]” (Prov. 2:16).

Acesta este un mare rău săvârșit sub soare. Regii au curtenii lor, și câțiva sunt puși atât de jos, încât să nu poată avea propriii lingușitorii. Totuși, dacă un om este cu adevărat respingător față de lingușeli, acestea îi vor fi rareori aduse. Dacă îți place lingușeala, vei deveni un candidat pentru ocară, poate chiar pentru

pierzare. Fiecare ființă omenească are dreptul la o anume măsură de respect. Nici chiar și infractorul vinovat, aflat în drum spre execuție, nu ar trebui să fie batjocorit sau tratat nepoliticos. Orice om bine intenționat are dreptul la un tratament care să exprime aprobarea buneii lui reputații. Dar servilismul lingușitor nu îi este de folos niciunui muritor. „Nimicească Domnul toate buzele lingușitoare!” (Ps. 12:3). Pentru unii, „a fi plăcut” înseamnă să fii adulat. Acest păcat este unul dintre cele mai degradante pentru cel care îl practică și ispititor pentru cel ce este lingușit. El împiedică foarte mult acordarea și primirea corectă

a muștrării. Cineva faimos în vremea lui a spus: „Voi face tot posibilul să confrunt orice om în păcatele lui chiar dacă îi datorez mulțumiri, și voi face asta pentru liniștea propriei mele conștiințe”.

Lingușitorii sunt cu siguranță oameni care îi mușcă pe alții pe la spate. Aceasta nu este o presupunere, nici doar un rod al observației. Biblia ne învață asta: „Cine umblă cu bârfeli dă pe față secrete; de aceea, să nu te amesteci cu cel care lingușește cu buzele lui” (Prov. 20:19, lit. KJV). Un lingușitor este un bârfitor răuvoitor. Principiile lui sunt rele. Cel care minte în favoarea ta va minți la un moment dat împotriva ta. Cine te va lăuda

pe nedrept, te va bârfi pe nedrept. Lingușirea, bârfa și calomnia sunt ramuri ale aceluiași obicei, și sunt purtate de aceiași oameni. Cei numiți „șoptitori” în Biblie aparțin aceleiași categorii. Ei își fac lucrarea pe furiș. Ei le impun adesea celor cu care bârfesc să păstreze secretul. Pentru ei, auzul unei vorbe rele este ca o muzică plăcută. Ei sunt adesea foarte vicleni în a evita responsabilitatea în fața oamenilor, dar Dumnezeu știe cât de multă spurcăciune se află în inimile lor. Cariera lor este uneori lungă, dar în general se încheie cu rușine pe față. Ei otrăvesc deseori mințile multora cu minciunile lor. Ei vorbesc adesea de bine despre un om

când se adresează prietenilor acestuia, dar îl vorbesc de rău față de dușmanii lui. „Cine răspândește bârfelile este un nebun” (Prov. 10:18). Un păgân a spus cândva că „cel mai periculos dintre animalele sălbatice este bârfitorul și cel mai periculos dintre celelalte este lingușitorul”.

Uneori, oamenii pretind că știu un mare rău despre cineva, dar nu spun în ce constă acel mare rău. Ei știu că imaginația omului, când îi este adus înaintea ceva sub forma insinuărilor, poate depăși rapid orice scară obișnuită de enormitate, așa că o pun la treabă. Puțini vor nega că un astfel de comportament nu este

răutăcios, crud și de neapărat. Totuși, cât de mulți îl practică! Și dacă, în loc să se ducă departe cu astfel de acuzații împotriva semenilor lor, oamenii ar merge direct la ei, cât de mult rău ar fi împiedicat! „Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia, ca nu cumva, aflând-o cineva, să te umple de rușine, și să-ți iasă nume rău care să nu se mai șteargă” (Prov. 25:9-10).

Legea dragostei față de semeni poate fi încălcată prin vorbire chiar fără a rosti un cuvânt care să fie neadevărat. Este literalmente adevărat că niciun om nu este mai bun decât ar trebui să fie, însă a spune doar acest lucru cu referire la cineva

anume are adesea un efect calomniator, și poate distruge un nume bun.

Bârfa și răspândirea de zvonuri sunt apucături calomnioase și sunt foarte viclene. Prin ele, un singur om poate produce suferințe profunde și extinse, mai mult decât în majoritatea celorlalte feluri. El este ca acela care a incendiat un oraș și a fugit pe o înălțime pentru a-și delecta ochii cu priveliștea ruinelor pe care le-a provocat; tot așa, cel care răspândește zvonuri adoră să implice familii și comunități, iar apoi, dacă este posibil, să scape neobservat și nevătămat. El este descoperit deseori la timp pentru a primi încruntările celor evlavioși, dar de obicei

nu până nu a provocat conflicte. Pavel spune că astfel de persoane erau și în vremea lui: „Totodată, se deprind să umble fără nicio treabă din casă în casă; și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare, și vorbesc ce nu trebuie vorbit” (1 Tim. 5:13). În Legea lui Moise este această poruncă: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău” (Lev. 19:16). „Cine umblă cu bârfeli, dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat” (Prov. 11:13). Fiecare om, familie și firmă are secretele proprii, care nu sunt treaba altora să le afle. Dacă, din greșală sau din confidențialitate, ajung la cunoștința ta, nu le

dezvălui. A fi spion asupra aproapelui tău este o ocupație josnică, iar cel pentru care ceea ce i s-a încredințat nu este un lucru sacru, este cu adevărat un ticălos. Doar cei lipsiți de înțelepciune au obiceiul să-și spună secretele. „Dacă ai vrea să le predai secretul tău altora, începe cu tine însuși. Cum poți să te aștepți ca altcineva să păstreze un secret, când nici tu nu poți?” „În general, voi avea de-a face cât mai puțin posibil cu secretele” – a fost o hotărâre înțeleaptă a unui om bun din generația trecută.

O mare parte din suferința relațională este cauzată de *bârfe* și *clevetiri*. „Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și

când nu mai este niciun clevetitor, cearta se potolește” (Prov. 26:20). Efectele îngrozitoare ale acestei practici josnice sunt menționate clar în Scriptură. „Cuvintele bârfitorului sunt ca rănilile; ele pătrund adânc, până în fundul măruntaielor” (Prov. 18:8). Patru dintre cele șapte abominații pe care Domnul le urăște sunt acestea: „Limba mincinoasă,... picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați” (Prov. 6:17-19). Într-o formă sau alta, minciuna este un însoțitor obișnuit al bârfei, iar certurile inutile o urmează întotdeauna. Bârfa este dovada unei minți josnice și a unei

înclinații de amestec în treburile altora. „Un trecător care se amestecă într-o ceartă care nu-l privește este ca unul care apucă un câine de urechi” (Prov. 26:17). Bârfitorul le face probleme altora, el fiind mare parte din cauza acestora. Foarte puțini oameni se declară deschis candidați pentru dispreț, dar cei ce răspândesc bârfa îl capătă chiar fără a-l căuta direct.

Dacă astfel de oameni nu sunt încurajați, ei ar înceta să facă lucrarea lor rea. Dacă nimeni n-ar dansa, nu s-ar găsi nici cei care să fluiera. Păcat că nu le este rușine de calea lor rea. Cel care îi ascultă iau parte la păcatele lor. Un om bun „nu clevește cu limba lui, nu îi face rău

semenului său, și nu aruncă ocara asupra aproapelui său” (Ps. 15:3). A asculta bârfele este sora geamănă a răspândirii lor. „Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii” (Matei 24:28). Acolo unde zvonul rău este mai ticălos, acolo se adună păsările cele mai scârboase, care se hrănesc din caracterul ruinat al celui bârfit. Cât de pline sunt tribunalele de astfel de persoane, când trebuie investigate chestiuni de natură scandaloasă! Notele lor aparente de regret nici măcar nu le ascund ipocrizia. Asemenea mormintelor, amintirile lor sunt pline de oase ale morților și de orice spurcăciune. Dacă nimeni nu ar lua seama la bârfe și zvonuri

rele, acestea n-ar mai fi spuse. „Vântul de miazănoapte aduce ploaia, și limba cleve-
titoare aduce o față mâhnită” (Prov.
25:23). „Ceea ce face rana nu este min-
ciuna care trece prin minte, ci cea care ră-
mâne în minte și se așază acolo, spune
Cowper.

Episcopul Hall spune că, „așa cum nu
ar exista hoți, dacă nu ar exista cumpără-
tori ai lucrurilor furate, tot așa nu ar fi
atâtea guri deschise ca să calomnieze și să
defăimeze, dacă nu ar fi atâtea urechi
deschise la ele. Dacă nu pot opri gura al-
tora să vorbească rău, fie deschid gura ca
să mustru acele persoane, fie îmi voi opri
urechile să îi aud; și voi face așa încât să

vadă pe chipul meu că bârfa nu este îngăduită să își facă loc în inima mea”.

„Mai mult face un nume bun decât untdelemnul mirositor, și ziua morții decât ziua nașterii” (Ecl. 7:1). Da, „un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare” (Prov. 22:1). Caracterul este toată avuția multor oameni. Pentru orice om, el este de o mare valoare. În orice vreme și în orice loc, fericirea omului depinde mult de renumele lui. Comparativ cu un nume bun, alte avuții au o foarte mică valoare.

Cine câștigă prin defăimare sau calomnie? Cel care rostește oricare dintre acestea este stricat în profunzimea lui.

Cel care ascultă oricare dintre ele este un „mâncător de calomnii”, așa cum îl numește un manuscris pe Satana. Cel despre care se spun astfel de lucruri nu își pierde astfel doar conștiința curată, ci uneori își pierde și cumpătul, ceea ce este sursa marii lui plăceri, și uneori își pierde numele bun, care este cea mai bună moștenire pe care le-o poate lăsa copiilor săi. Deopotrivă calomniile și bârfele sunt adesea rău intenționate și sunt întotdeauna niște neglijări. Nimeni nu este în siguranță față de acești tâlhari. Niciun lacăt sau cheie, niciun paznic înarmat, nicio viață utilă, nicio garanție, oricât de solidă ar fi, nu poate garanta că numele bun poate scăpa

de atacurile acestor tâlhari.

Bine îi descrie Cuvântul lui Dumnezeu: „Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă” (Rom. 3:13). „Cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii” (Prov. 12:18). Cineva l-a întrebat pe un spartan dacă sabia lui era ascuțită, iar el a răspuns astfel: „Mai ascuțită decât bârfa”. Orice lucru bun săvârșit în toate timpurile a dat mărturie împotriva acestor păcate. Cineva a spus că „cele mai pierdute și mai sordide minți manifestă cea mai mică repulsie față de bârfă și calomnie. Cel care este doar moderat rău

nu îndrăznește să se aventureze să apeleze la ele. Cel care are cea mai mică urmă de sinceritate în natura lui le disprețuiește”. Altul a spus: „Răutatea limbilor rele în dreptate împotriva unui om bun este ca o gură de fum aruncată peste un diamant, care, deși îi întunecă frumusețea pentru o clipă, se risipește ușor, iar piatra prețioasă este restaurată fără prea multe probleme pentru proprietarul ei”. Dacă acesta ar fi locul potrivit, ar fi bine să ne gândim mai pe larg la felul cum ar trebui să ne purtăm în fața unor astfel de nedreptăți. Cineva a spus că „scânteile bârfei se vor stinge imediat de la sine, dacă nu suflă asupra lor”. În unele cazuri,

acest lucru este adevărat, dar în toate cazurile, tu imită-L pe Hristos și încredințează-te în mâinile Celui ce judecă cu dreptate.

Defăimarea este un fel aparte de calomnie. Ea constă din a fura ceva din caracterul cuiva. Defăimarea nu neagă toate meritele acelei persoane, ci vine cu multe precizări, excepții și insinuări. Ea este un păcat comun printre cei constant puși pe dispute, printre sectanți și cei părtinitori. Sallust ne explică motivele acestora: „Ei speră să se ridice în cinste prin ponegrirea altora”. Dar a dovedi că un om este josnic nu va dovedi că altul ar fi nobil sau virtuos.

Una dintre cele mai răutăcioase metode de a păcătui cu limba constă din a vâna caracterul cuiva în așa fel încât nicio apărare corectă nu poate fi făcută. Unii nu dau nume, alții evită toate detaliile, dar ambii descriu lucrurile astfel încât să dea lovituri pline de cruzime la adresa celor calomniați. Dacă sunt chemați să răspundă pentru defăimările spuse, acești ticăloși îți cer dovezi că au spus ceva împotriva ta și manifestă viclenia unei vulpi în a evita o cercetare care pune punctul pe i.

Marea dificultate în orice vorbire de rău este că, de îndată ce un om o rostește, mândria și iubirea lui de sine îi insinuează

că asta îi va face bine. Dacă nu este constrâns, el rareori își retractează vorbele. A răni un om este cea mai sigură cale de a-l urî, iar dorința de a avea un temei justificat pentru a face asta este destul de firească. Odată prinsă în acest joc murdar, patima este oarbă și încăpățânată. Majoritatea lucrurilor dure și crude care au fost spuse, ar putea fi retractate dacă nu ar fi intervenit această patimă oarbă. Defăima-rea este rareori urmată de retractare.

EXAGERĂRILE

Înclinația către lucruri ciudate și uimitoare este unul dintre păcatele fiecărei epoci și se manifestă și prin vorbire. A face

din țăntar armăsar și dintr-un mușuroi de cârțiță un munte, și a exagera lucrurile care par anormale îi poate face pe proști să rămână cu gura căscată, dar îi va face pe cei înțelepți să se teamă. Când astfel de oameni vorbesc cu seriozitate, ei nu reușesc să câștige credit din partea altora, așa că ei exagerează. Unele dintre cele mai dure-roase scene în relațiile dintre oameni provin din această apetență pentru exagerări. Afirmațiile și chiar jurămintele pe care astfel de oameni le fac nu garantează că poți avea încredere în ei. Cel care se teme cu adevărat de Dumnezeu nu va avea grijă nici să inventeze, nici să spună și nici măcar să asculte la exagerări. Este

regretabil că exagerările sunt folosite atât de frecvent. Cât de mulți oameni spun despre alții că sunt cei mai răi, cei mai deștepți, cei mai înțelepți sau cei mai buni oameni pe care ei i-au cunoscut vreodată! Cât de des auzim astfel de expresii: „Aceasta este cea mai fierbinte, cea mai răcoroasă sau cea mai întunecată zi pe care am trăit-o vreodată”! Poate că chiar acești oameni au spus aceleași lucruri de multe ori, și nu au crezut cu adevărat ceea ce au spus ei înșiși. Poate că nici nu vor să înșele atât de mult, pe cât să impresioneze. Este adevărat că nu orice hiperbolă este ilegitimă (Ioan 21:25), dar această utilizare obișnuită a exagerărilor

este nepotrivită, slăbește respectul pentru gândirea sănătoasă, dacă nu chiar pentru dragostea noastră față de adevăr, și eșuează complet în a sluji oricărui țel bun.

Se spune că exagerarea este răspândită în unele familii, iar unii spun multe minciuni de acest fel chiar când sunt puși să depună un jurământ. Jonathan Edwards a spus cu înțelepciune: „Sunt hotărât ca, în orice descrieri, să nu spun niciodată altceva decât purul adevărul”.

LĂUDĂROȘIA

Duhul care îi mână pe unii spre exagerări, îi duce adesea și spre lăudăroșie. Așa cum a fost dintotdeauna de la căderea în

păcat, așa este și acum: „Mulți oameni își trâmbițează bunătatea” (Prov. 20:6). Astfel, ei se laudă cu faptele lor, cu avuțiile lor, cu influența, talentele, generozitatea, familia, prietenii și multe alte lucruri. Cei „a căror slavă este în rușinea lor” merg mai departe și povestesc cu mândrie lucruri pentru care ar trebui să le roșească obrazii. Ei par să aibă o plăcere în a comite un păcat și în a vorbi de două ori mai mult despre el. Oamenii le dau de știre altora cât de ticăloși sunt ei. „Rău! Rău!’, zice cumpărătorul și, plecând, se fericește [se laudă gălăgios, lit. KJV]” (Prov. 20:14). Poate că adesea sunt folosite prea multe cuvinte în legătură cu

negotul. Mulți se laudă cu mulțimea calităților lor, când de fapt au puține sau deloc. „Ca norii și vântul fără ploaie, așa este un om care se laudă pe nedrept cu dărniciile lui” (Prov. 25:14). Un astfel de om este considerat ca vântul, deși el este doar o banală adiere. „Orice laudă de felul acesta este rea” (Iacov 4:16). Lăudăroșii nu au un caracter ales în ce privește adevărul, iar Pavel îi pune printre cei „bârfitori, urâtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele” și personaje asemănătoare de un caracter ticălos (Rom. 1:30; 2 Tim. 3:2).

Este foarte important să evităm extremele încrederii excesive sau ale îndoielii

în afirmațiile noastre. Unii presupun, gândesc, își imaginează, ghicesc și nu sunt siguri că lucrurile sunt sau au fost în felul în care se gândesc la ele, și totuși le cunosc foarte bine. Pe de altă parte, alții știu, afirmă, vorbesc foarte categoric, sunt gata să facă jurăminte despre tot felul de lucruri, unele chiar mărunte, dar care sunt prin natura lor chestiuni îndoielnice. Primii nu sunt siguri de nimic, iar cei de pe urmă sunt siguri de orice. Cel care are dubii față de realitățile simple cunoscute bine ar spânzura un om nevinovat; ceilalți ar produce același rezultat vorbind atât de încrezător despre lucruri îndoielnice, încât și-ar distruge

propria credibilitate în alte privințe. Regula ar trebui să fie aceasta: capătă, dacă poți, o înțelegere corectă și exprim-o cu smerenie, dar clar; însă dacă există loc pentru îndoială rezonabilă, nu te arăta foarte convins de ce spui. Dacă știi ceva, spune; dacă nu știi, spune că nu știi.

PROMISIUNILE DEȘARTE

Există multe păcate comise în legătură cu respectarea promisiunilor. Unele promisiuni sunt rele și nu trebuie făcute sau împlinite. Dacă sunt făcute, trebuie să ne pocăim de ele. Unele sunt făcute în pripă, dar nu sunt rele, astfel că ele trebuie împlinite. Impulsivitatea este întotdeauna o

nesăbuintă și, de obicei, este și un păcat, așa că ar trebui să fie deplânsă. Dar cel ce promite „nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui”, și este omul care nu se va clătina niciodată (Ps. 15:4-5). Dar chiar și în promisiunile legitime și înțelepte putem vedea o mare neglijență în împlinire! Câți oameni își respectă toate angajamentele! Cât de puțină punctualitate și promptitudine vedem! Dacă un om vrea să nu se bucure de încrederea semenilor lui, să promită mult și să facă puțin. Nu există semn mai sigur al corupției generale decât lipsa credincioșiei în acest aspect. „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe Pământ?” (Luca 18:8).

MINCIUNILE

Thomas Boston spune că minciunile sunt de patru feluri:

1. Minciunile spuse sub forma glumelor de prost gust, adică atunci când un om spune ceea ce este contrar adevărului cunoscut, într-un fel glumeț sau ridicol, și își împodobește discursul cu propriile invenții, intenționând astfel să le impună asupra altora.

2. Minciuni cu pretenția de a face bine, atunci când cineva spune ceea ce este contrar adevărului și dictatelor conștiinței lui sub pretenția că ele aduc un bine fie lui, fie altora (Iov 13:7; Rom. 3:8).

3. Minciuni cu scop dăunător, atunci când un om spune și răspândește un lucru fals, cu intenția de a-i face rău altcuiva.

4. Minciuni spuse din pripă, atunci când cineva spune ce este fals din grabă, fiind luat prin surprindere și vorbind neatenț și fără să gândească (2 Sam. 13:30).

Nu este necesar să fii în stare să clasifici fiecare minciună. Esența păcatului minciunii constă în intenția de a înșela atunci când suntem obligați să vorbim. Dacă spunem ceva, trebuie să spunem adevărul. Dintre toate felurile de păcat de acest fel, vechile zicale sunt adevărate: „Mincinosul trebuie să aibă o memorie

de elefant”. „Un mincinos este îndrăzneț față de Dumnezeu și un laș față de om”. „Minciuna nu are picioare, și deci nu poate sta în picioare”. Binecuvântat este omul „care spune adevărul din inimă” (Ps. 15:2). Minciuna directă, fără un scop, poate că nu este foarte răspândită, deși există astfel de cazuri. Dar eschivarea, fuga de adevăr (Gen. 20:9-16), răstălmăcirea cuvintele altora (Ps. 56:5; Mat. 26:60-61), disprețuirea altora (Luca 18:11), lauda nejustificată a altora (F.A. 12:22-23), lauda neadevărată de sine (Luca 18:11), negarea propriilor daruri (Exod 4:10, 14), exagerarea greșelilor altora și „a-l năpăstui fără temei pe cel

nevinovat” (Isaia 29:20-21), sunt feluri de minciună care au mereu ceva vinovăție în ele. Pe scurt, orice este contrar sincerității, corectitudinii și adevărului trebuie evitat. Este o mare ocară adusă a naturii omului faptul că el pare atât de des să manifeste o plăcere anume în minciună. „Toți mincinoșii [au] partea lor în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apoc. 21:8).

JUDECATA PRIPITĂ ȘI NEDREAPTĂ

Judecata înainte de a asculta explicațiile sau argumentele este un păcat răspândit al limbii. „Nu toți cei la care latră câinii sunt hoți”, zice un proverb. Mulți

oameni nevinovați sunt acuzați în mod gălăgios și pe nedrept. A te ridica împotriva celor nevinovați sau de partea celor vinovați este un păcat grav. „Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului” (Prov. 17:15).

O tulburare sau o agitație pentru sau împotriva unui om nu este o dovadă că ar fi vinovat sau nu. Nici noi nu suntem nevinovați când ne justificăm pe noi înșine, dacă de fapt ar trebui să ne condamnăm pe noi înșine (Luca 16:15). Dacă nu este adevărată, mărturisirea păcatului în rugăciune este ceva foarte șocant pentru urechile evlavioase și trebuie să fie

ofensatoare pentru Dumnezeu.

A te bucura de suferințele altora este un mare păcat al limbii și al inimii. „Cine se bucură de o nenorocire, nu va rămâne nepedepsit” (Prov. 17:5).

Ar trebui să ne pară rău atât pentru suferința, cât și pentru păcatele celui mai mare dușman al nostru. „Nu te bucura de căderea vrăjmașului tău, și să nu ți se veselească inima când se poticnește el, ca nu cumva Domnul să vadă, să nu-i placă, și să-Și întoarcă mânia de la el” (Prov. 24:17-18).

Doar oamenii cu înclinații diabolice își permit încălcarea acestei legi.

INSULTELE ȘI CUVINTELE DISPREȚUITOARE

Insulte, disprețul și cuvintele batjocoritoare sunt, de asemenea, condamnate în Scriptură. „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară” (1 Petru 3:9). Dacă cineva te disprețuiește, dă exemplu de răbdare. Pavel pune „defăimătorii” printre „curvari, lacomi de bani, închinători la idoli,... bețivi și hrăpăreți” (1 Cor. 5:11). Când Isus „era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri” (1 Petru 2:23). Primilor creștini, Pavel le-a spus că, atunci „când suntem ocărâți, binecuvântăm” (1 Cor. 4:12). Despre lide-rii noștri din biserică și din stat trebuie

vorbit cu respect, pentru că citim despre unii care „disprețuiesc stăpânirea. Pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nimic judecată batjocoritoare împotriva lor” (2 Petru 2:10-11). Chiar și „arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!” (Iuda 9). Cei care se lasă pradă unui limbaj disprețuitor să ia seama bine la importanța avertismentului din Matei 5:22: „Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine îi va

zice fratelui său: „Prostule!’ va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule’, va cădea sub pedeapsa focului gheenei”. Prin contrast, „o limbă dulce poate zdrobi oase” (Prov. 25:15). „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Prov. 15:1). Certurile sunt unul dintre cele mai josnice vicii, iar „reproșurile sunt ultima soluție la care apelează vinovăția”. Regretatul Ebenezer Porter a pus aceasta între țelurile lui solemne: „Nu voi vorbi niciodată când sunt mânios, până nu voi acorda cel puțin atât timp pentru reflecție cât i-a prescris Athenodorus lui Cezar, adică ,repetă întotdeauna cele 24 de litere

ale alfabetului înainte să cedezi impulsului de mânie”.

Cei aflați în autoritate păcătuiesc adesea folosind tonuri și cuvinte amenințătoare. „Și voi, stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care știți că Stăpânul lor și al vostru este în Cer, și că înaintea Lui nu se are în vedere fața omului” (Efes. 6:9). Alții păcătuiesc prin răspunsuri obraznice și impertinente către superiorii lor. „Sfătuiește-i pe robi să le fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba” (Tit 2:9).

Mustrarea în batjocură este un fel de amenințare lipsită de putere sau cel puțin

fără intenția de a pedepsi. Ea găsește vină într-un fel morocănos, și este unul dintre viciile cele mai neplăcute în familie. Ea alungă pacea, strică tonusul și transformă multe familii în Iaduri în miniatură. Multe cuvinte aspre sunt rostite în acest fel. Efectul asupra copiilor și servitorilor este atât de descurajator, încât adesea ei devin disperați, crezând că nu are rost să încerce să mulțumească pe nimeni.

Orice expunere și repetare inutilă a greșelilor altora este și ea un păcat (Prov. 17:9). Una dintre hotărârile serioase ale unui mare om în vremea sa a fost aceasta: „Sunt hotărât să nu spun niciodată

nimic împotriva cuiva, decât atunci când este perfect potrivit cu cel mai înalt grad de onoare creștină și de dragoste pentru om, potrivit cu cea mai mare smerire și cu simțământul propriilor mele defecte și slăbiciuni, și în acord cu regula de aur; iar după ce am spus ceva împotriva cuiva, vreau să cercetez ce am spus și să judec cuvintele mele testându-le potrivit acestei hotărâri”.

VORBELE GOALE ȘI GLUMELE NESĂRATE

„Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase” (Efes. 5:4). Altfel spus, ele nu sunt potrivite pentru

creștini. „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit” (Matei 12:36). Cuvintele nefolositoare sunt cuvinte fără efect, și sunt lucruri care au doar spumă, dar sunt neplăcute, și fără vreun scop bun. Când Latimer, aflat la primul său interogatoriu, a auzit stiloul grefierului care scria în spatele unei cortine, a fost atent la ce a spus, pentru că știa că tot ce spunea el putea fi folosit împotriva lui la proces. Toate cuvintele noastre ne vor întâlni la judecata lui Hristos.

Deseori se pune această întrebare: „Ce reguli ar trebui să ne ghideze în folosirea politeții, umorului, satirei, ironiei,

sarcasmului și ridiculizării?” Și următoarele reguli par să cuprindă aproape toate situațiile:

1. Este cert că nu orice utilizare a acestor lucruri este ilegală. Exemplele lui Ilie, David și Isaia dovedesc acest lucru (1 Împ. 18:27; Ps. 115:4-8; Isaia 44:9-17).

2. Ele sunt lucruri periculoase, unelte tăioase, și uneori ele taie groaznic. „Istețimea este o nebunie, dacă nu este păzită de un om înțelept”, zice proverbul. Prin urmare, este mai bine să greșești abținându-te să vorbești decât să te folosești liber de cuvinte. A face negoț cu oricare dintre ele este ceva de disprețuit.

3. Ele nu trebuie folosite niciodată pentru scopuri rele sau dăunătoare, nici pentru a denigra adevărul, pentru a încetșoșa dreptatea, sau pentru a susține răutatea. Ele nu trebuie folosite niciodată față de necazurile sau suferințele grave ale oamenilor, nici împotriva numelui bun al cuiva, nici în legătură cu subiecte sacre.

4. Ele nu trebuie folosite în momente nepotrivite. Pentru mintea unora, ele sunt întotdeauna neplăcute. Când sunt folosite nepotrivit, ele pot destrăma prietenii. Nu este înțelept cel care își pierde prietenul cu șmecheria vorbelor lui, dar este și mai puțin înțelept cel care își pierde prietenul pentru șmecheria din

vorbele altuia. Înțelepciunea este mai bună decât glumele proaste, iar prietenia este mai valoroasă decât distracția.

6. În aceasta, ca în toate lucrurile, „dragostea este împlinirea Legii”. Tot ce nu este spre bine, nu este înțelept sau drept să faci.

6. Scopul principal al acestor lucruri ar trebui să fie cel de a înviora mintea, de a aduce veselie, de a da pe față absurditățile, de a muștra viciile răspândite, de a muștra vanitatea de sine și de a le arăta dușmanilor Cuvântului lui Dumnezeu că aceste lucruri nu sunt teste solide ale adevărului și dreptății.

7. Înțelepciunea omului nu stă în satirizarea viciilor și nebuniilor altora, ci în corectarea propriilor cuvinte. Un simțământ profund al caracterului nostru adevărat ne va împiedica adesea să fim prea severi față de ceilalți și să lăsăm politețurile noastre să alunece în vorbire deșartă.

VORBIREA DEȘARTĂ

Scriptura condamnă, de asemenea, discuțiile nepotrivite și premature despre lucrurile din lume (Ioan 3:31; Isaia 58:13), toate remarcile răutăcioase, chiar dacă ar fi doar presupuneri (Matei 7:1-2; Rom. 15:4-13; 1 Tim. 6:4) și toate certurile aprinse și amare de cuvinte (Prov.

18:6; Rom. 14:1; Fil. 2:14; 1 Tim. 6:4-5; 2 Tim. 2:23-26). „Mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu” (Iacov 1:20).

De asemenea, Sfânta Scriptură ne interzice orice cârtire și plângere împotriva lui Dumnezeu (Num. 14:27; 1 Cor. 10:10), toate discursurile seducătoare, ispititoare (Rom. 16:18), orice apărare și răspândire a doctrinelor false (Matei 5:19; 23:16; Isaia 9:14-16; Ezech. 13:18; Col. 2:8, 18, 22; 1 Tim. 4:1-6; 2 Tim. 2:18; 3:6, 8, 13; Tit 1:10; Apoc. 18:19) și toate vorbele batjocoritoare la adresa lucrurilor sfinte (2 Petru 3:3).

JURĂMINTELE NESFINTE

Toate jurămintele, vorbirile și exclamațiile profane sunt interzise în multe părți ale Scripturii. Dumnezeu a declarat ferm de pe Muntele Sinai: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu îl va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui” (Exod 20:7). În Predica de pe Munte, Hristos a spus: „Să nu jurați nicidecum; nici pe Cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe Pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru.

Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău” (Matei 5:34-37). Numele lui Dumnezeu nu a fost niciodată menit să fie folosit în înjurături, iar acesta este un mare rău folosit atât de des în exclamații de surpriză, durere sau bucurie.

TĂCEREA PĂCĂTOASĂ

Dar poate exista și o tăcere păcătoasă, după cum există vorbire păcătoasă. Un diavol mut este o posesiune malefică. Ambrozie spunea că, „așa cum trebuie să dăm socoteală pentru fiecare cuvânt nefolositor, la fel trebuie va trebui să dăm socoteală și pentru tăcerea noastră

păcătoasă”. Altul spunea: „Ciudat este dezastrul pe care păcatul l-a adus în lume, adică limba, care adesea se mișcă atunci când ar trebui să stea mută, adesea stă mută când ar trebui să vorbească. Limbile noastre sunt slava noastră, dar adesea le vedem învăluite într-un nor întunecat de tăcere, când ar trebui să strălucească”.

CUM SĂ NE FOLOSIM LIMBA SPRE SLAVA LUI DUMNEZEU

Limbile noastre ar trebui folosite pentru a-L recunoaște, adora, lăuda, mulțumi, binecuvânta, apăra și implora pe Dumnezeu. Ar trebui să-L onorăm cu limbile noastre în rugăciune, în cântări

sfinte, în jurăminte solemne, în mărturisiri smerite ale păcatului, în jurăminte serioase făcute înțelept și împlinite, și în a mărturisi adevărata credință. În toate aceste aspecte, Biblia este clară și fără echivoc.

De asemenea, ar trebui să ne folosim puterile vocale pentru a onora pe cine trebuie să onorăm (Rom. 13:7); în expresii respectuoase despre alții (Evrei 6:9); în a recunoaște cu ușurință calitățile (Rom. 1:8; 1 Cor. 1:4-7, 2 Tim. 1:5-6); în expresii călduroase și oportune de durere pentru păcatele și slăbiciunile altora (2 Cor. 12:21; 1 Cor. 13:7); în a-i avertiza corect pe cei ce greșesc (Ezec. 3:17-21; Col.

1:28); în a pleda cauza săracilor și a nevoiașilor (Prov. 31:9; 1 Sam. 22:14); în susținerea adevărului (Ier. 9:3); în a spune adevărul (Efes. 4:25); în a spune adevărul întreg, când suntem chemați legitim să facem asta (Ier. 13:4; F.A. 20:20); și mărturisind păcatele și greșelile noastre cunoscute de oameni sau săvârșite împotriva lor (Iacov 5:16).

Eul este o temă jalnică de conversație, și totuși indiferența față de caracterul nostru nu este un rod al evlaviei. Dacă suntem acuzați pe nedrept, putem, asemenea lui Iov, David, Ieremia, Pavel și Hristos, să ne apărăm. Dar niciun om înțelept nu spune prea multe despre sine

decât dacă este constrâns, și el face asta cu modestie și o considerație sacră pentru adevăr.

Conform stării noastre, este de datoria noastră să aducem muștrări, îndemnuri și sfaturi (Prov. 17:10; Ps. 141:5). Este adevărat, nu orice om trebuie muștrat. „Cel ce îl muștră pe un batjocoritor își trage dispreț, și cel ce caută să îl îndrepte pe cel rău se alege cu ocară. Nu-l muștra pe cel batjocoritor, ca să nu te urască; muștră-l pe cel înțelept, și el te va iubi!” (Prov. 9:7-8). Tăcerea este adesea cea mai bună muștrare și singurul gest de înțelepciune. „Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi

voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea. Am stat mut, în tăcere; am tăcut, măcar că eram nenorocit” (Ps. 39:1-2).

Cea mai importantă calitate a unuia care aduce o muștrare trebuie să fie blândețea, și alături de ea sunt dragostea și smerenia. Chiar și păcatul poate fi muștrat într-un fel păcătos. Sfaturile sunt adesea cel mai bun gest de dragoste, și totuși a da multe sfaturi este un semn că noi înșine avem nevoie să fim sfătuiți. Când dai sfaturi, nu încerca să îl mulțumești pe cel cu care vorbești, ci să îi faci cu adevărat un bine. Un sfătuitoare face o lucrare de mare răspundere. Cea mai mare încredere între oameni este cea de a

oferi sfaturi. Fii atent la vanitatea de a afla lucruri care nu țin de tine să le știi. Mustrarea nu trebuie să fie prematură, nedreaptă, severă sau amară. „Cel ce suferă are drept la mila prietenului” (Iov 6:14). „Un cuvânt spus la vremea potrivă, este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint” (Prov. 25:11).

Poate fi ceva mai important decât ca vorbirea noastră să fie așa încât să-I fie plăcută lui Dumnezeu? „Din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). „Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare! Săgeți ascuțite de războinic, cu cărbuni aprinși de ienupăr” (Ps. 120:3-

4). „Limba dulce este un pom de viață, dar limba stricată zdrobește sufletul” (Prov. 15:4). „Moartea și viața sunt în puterea limbii” (Prov. 18:21). „Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește” (Prov. 12:25). „Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!” (Prov. 15:23). „Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare” (Prov. 25:12). Unul dintre păgâni a spus că „limbile taie mai adânc decât săbiile, pentru că străpung chiar și sufletul”. O religie care lasă limba nestăpânită este o pură fabulație. „Dacă

crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zădarnică” (Iacov 1:26). După astfel de reprezentări, se mai poate adăuga ceva pentru a-i convinge pe oameni că avem de-a face cu o chestiune foarte importantă? Dacă oamenii nu vor fi mișcați de argumente inspirate din nefericirea și suferința omului de pe Pământ, din imaginea augustă a zilei de apoi, din suferințele pedepsei viitoare și răsplățile unei vieți de evlavie, cazul lor trece dincolo de ceea ce omul poate face.

Astfel, avem o imagine dreaptă despre numărul și ticăloșia păcatelor noastre și despre nevoia ca harul divin să ne ierte și

să ne reformeze deopotrivă. Lăsați pe seama puterilor noastre, noi suntem pierduți și neajutorați. „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul. De pildă, dacă le punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată, și corăbiile, cât de mari sunt și, măcar că sunt mâunate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre

mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc, și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba niciun om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea îi blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies și binecuvântarea, și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!” (Iacov 3:2-10). Cel care crede că nu are nevoie de îndurarea

minunată a lui Dumnezeu pentru a șterge păcatele limbii lui, este într-adevăr un om orb, iar cel care crede că va înceta ușor să păcătuiască prin vorbire, nu știe nimic despre puterea naturii lui rele, lucru care este confirmat de obiceiurile lui rele. Dacă nu am avea altceva de care să ne pocăim, cu siguranță că buzele noastre ne pot aduce umilința în acest sens. Dacă nu am avea altceva de mărturisit și deplâns, cu siguranță că fiecare dintre noi are motive să spună asemenea lui Isaia: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate” (Isaia 6:5). Dacă în nimic altceva nu suntem chemați să facem reparații, oare nu am

greșit față de nimeni în cuvinte? Dacă nu am fi nevoiți să reformăm nimic altceva în viețile noastre, oare nu avem ce să schimbăm în obiceiurile noastre de a vorbi?

Totuși, așa cum spunea arhiepiscopul Leighton, cucerirea acestor rele ale limbii „trebuie făcută în inimă; altfel, va fi doar un leac trecător, o cucerire falsă și imaginară”. Greutățile și roțile există, iar ceasul bate în funcție de mișcarea lor. Chiar și cel care vorbește contrar cu ceea ce se găsește în el, cu viclenie contrar convingerilor și cunoștințelor lui lăuntrice, vorbește totuși conform cu ceea ce se găsește în el în temperament și în inima lui, care

este atât de prefăcută, așa cum spune psalmistul: „Oamenii își spun minciuni unii altora, pe buze au lucruri lingușitoare, vorbesc cu inimă prefăcută” (Ps. 12:2). O inimă vicleană face ca limba și buzele să fie viclene. Ea este ca un atelier unde se află forja înșelăciunilor, calomniilor, și a altor vorbe rele; iar limba este doar magazinul exterior unde sunt vândute, iar buzele ușa acestuia, pe unde sunt aruncate în afară obiectele fabricare înăuntru. Inima necredincioasă născocеște gânduri rele, pe care apoi le rostogolește în cuvinte neevlavioase. Tot așa, dintr-o inimă rea ies cuvintele pline de calomnie și amărăciune, și dintr-o inimă

înșelătoare vin cuvintele viclene, bine spoite, dar pline de putreziciune. Astfel, în general putem spune că din prisosul inimii vorbește gura, așa cum ne învață Mântuitorul nostru. De ceea ce inima este plină curge pe limbă; dacă inima este plină de Dumnezeu, limba se va bucura să vorbească despre El. Multe dintre lucrurile cerești din interiorul unei astfel de inimi vor răspândi mireasma lor dulce prin gură. Dar acolo unde nu există decât lucruri lumești, toată vorbirea omului va avea o duhoare lumească. Iar dacă în inimă nu există nimic altceva decât vânt, vanitate și nebunie, vorbirea va fi lăudăroasă, vanitoasă și lipsită de scop bun.

„Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea, și limba lui trâmbițează dreptatea. Legea Dumnezeului său este în inima lui” (Ps. 37:30-31).

Nu este posibil să avem parte de o schimbare profundă fără sânguință, veghere și rugăciune. O gură neprotejată va revărsa în exterior nebunie și răutate. Așadar, după toate hotărârile și eforturile lui David, el vine la Dumnezeu în rugăciune sinceră și cere exclamând: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele!” (Ps. 141:3).

Dacă continui să păcătuiești cu buzele, ori te vei pocăi, ori nu. Dacă te vei pocăi, vei avea mai multă durere pentru

acest păcat decât face toată plăcerea josnică a păcatului. Dacă nu te vei pocăi niciodată cu adevărat, cât de tristă va fi starea ta pentru totdeauna! Și nu suntem deja cu toții destul de vinovați în acest sens? Nu sunt nedreptățile noastre înfricoșător de multe? O, ele sunt mai multe decât firele de păr de pe capetele noastre. Și nu putem plăti pentru niciuna dintre miile greșeli ale noastre. Chiar și acum, singura noastră speranță este în îndurarea infinită a lui Dumnezeu. Cât de dulci sunt cuvintele Scripturii pentru cei care își simt păcătoșenia pe drept! „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la

Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Minunate, minunate sunt expresiile de compasiune ale Domnului! Să nu abuzăm de ele, ci să le lăsăm să ne câștige pentru Dumnezeu, pentru dragoste și sfințenie în gând, cuvânt și faptă!

Nu ar fi, așadar, corect să iei următoarele hotărâri solemne?

1. Voi păstra constant minte sfârșitul vieții mele și îmi voi aminti mereu că va trebui să mă înfățișez în curând în fața Judecătorului meu. Nu aș trăi nici măcar o zi sau o oră uitând adevărul că toate

gândurile, cuvintele și faptele mele trebuie să meargă la judecata Lui, care este atât de sfânt, încât urăște orice păcat, și atât de mare, încât cunoaște toate lucrurile, și că în niciun caz nu îl va scuti pe cel vinovat.

2. Voi încerca adesea să mă întreb: Cum ar vorbi Isus Hristos dacă ar fi în circumstanțele mele? El mi-a lăsat un exemplu, ca să merg pe urmele Lui. Viața Lui este Legea lui Dumnezeu pusă în practică. Dacă voi călca pe urmele Lui, nu voi greși.

3. Mă voi bizui tot mai mult pe harul Domnului Isus Hristos pentru a fi păzit de păcatele limbii. M-am bazat prea mult

pe puterea propriei mele virtuți și perseverențe, așa că am eșuat. O, Doamne, fă această lucrare pentru mine!

4. Voi încerca constant să am un simțământ profund al importanței folosirii corecte a limbii. Voi încerca să evit lejeritatea minții și astfel să mă feresc de vorbirea și purtarea neatentă. Voi fi serios prin harul lui Dumnezeu.

5. Mă voi cerceta adesea în ce privește cuvintele folosite pe parcursul zilei, iar când am greșit, nu mă voi cruța de răspunsuri severe, dar salutare, pe care păcatele mele le merită. Nu voi justifica, scuza sau diminua păcatele mele făcute cu buzele.

6. Mă voi strădui să-mi păstrez mintea ocupată cu lucruri de valoare și cu meditare serioasă, ca să nu fiu ispitit să mă ocup de bârfe, scandaluri și zvonuri, și mă voi strădui să folosesc cuvinte instructive pentru cei cu care am de-a face.

7. Voi încerca să fiu tot mai impresionat de harul și îndurarea uimitoare ale lui Dumnezeu față de mine, ca păcătos, îndemnându-mă spre nădejdea în favoarea Lui, în ciuda tuturor greșelilor mele. Astfel, voi manifesta vioiciune și bucurie în a mă împotrivi față de orice lucru rău și în a căuta sfințenia.

8. Mă voi strădui să am o perspectivă corectă nu doar asupra răutății și necazurilor

vorbirii neînțelepte, ci și asupra mării ei păcătoșenii înaintea lui Dumnezeu. Deoarece o vorbire neînfrânată este un lucru rău, vreau să o evit, chiar dacă nu mi-ar aduce niciun rău în această viață.

9. Mai presus de orice, voi căuta să fiu pe deplin înnoit prin puterea Duhului Sfânt. Dacă El Își face locuința cu mine, mă voi putea împotrivi oricărui păcat și voi învinge toate obiceiurile rele. A-mi schimba natura este dincolo de puterea mea, dar nu dincolo de puterea Celui care poate sfinți. Puterea mea este doar un alt nume pentru slăbiciune, pe când puterea Lui este irezistibilă.

ANEXĂ. PĂCATELE LIMBII

Richard Baxter

Înțelege și ține minte care sunt păcatele limbii, care trebuie evitate. Ele sunt foarte numeroase și foarte mari, dar cele mai observabile sunt următoarele:

1. *Blasfemia* este cel mai mare astfel de păcat, căci este o ocară la adresa lui Dumnezeu, pentru că vorbește cu dispreț despre El, Îl defăimează și Îl dezonoarează, negând perfecțiunile Lui. Blasfemia Îl dezonoarează prin nume false, învățăături, imagini și reprezentări false, asemănându-L cu omul, în oricare dintre imperfecțiunile noastre. Blasfemie este

de asemenea orice critică la adresa lui Dumnezeu, așa cum Rabșache a făcut când l-a amenințat pe Ezechia, și așa cum folosesc necredincioșii și ereticii când Îi neagă omniprezența, atotștiința, stăpânirea, dreptatea, providența sau bunătatea Sa specială, și când afirmă orice lucru rău despre El, spunând sau insinuând că El ar fi autorul păcatului, când vorbesc în chip mincinos despre Cuvântul Lui, ori că ar conduce lumea prin înșelăciune sau ceva asemănător.

2. *Învățătura mincinoasă* este un alt păcat al limbii, adică a face sau susține învățături false și periculoase despre Dumnezeu, ca atunci cineva spune în mod fals

că a primit ceva prin inspirație divină, printr-o vedenie sau descoperire, lucru care îl face un profet mincinos pe cel ce pretinde așa ceva...

3. Împotrivirea indirectă față de evlavie este un alt păcat al limbii, manifestat prin aplicarea falsă a unei doctrine adevărate, și împotrivirea față de cei evlavioși sub pretenția evlaviei, ca și contrazicerea unor adevăruri și îndatoriri particulare ale religiei sau împotrivirea indirectă față de adevăr sau îndatoriri sub pretextul de a se opune unui fel controversat de a se purta sau unei imperfecțiuni în cel care susține acel adevăr sau îndatorire...

4. Batjocorirea evlaviei serioase este un

alt păcat grav al limbii, manifestat prin a râde de cei evlavioși sau a disprețui unele dintre imperfecțiunile lor reale sau presupuse, sub pretextul evlaviei, pentru a-i face să pară odioși, astfel încât și evlavia să pară odioasă. Când oamenii vorbesc astfel, tendința vorbirii lor este să îi atragă pe alții într-o antipatie față de adevăr sau sfințenie, iar batjocurile sau disprețurile lor la adresa unei anumite opinii, practici sau învățături tind să încurajeze disprețul la adresa religiei în practica ei serioasă. Acest păcat este săvârșit și atunci când oamenii își bat joc de un predicator al Evangheliei, din cauza unor expresii sau imperfecțiuni ale lui, sau

chiar a adevărului însuși, pentru a aduce dispreț asupra lui și a doctrinei...

5. Interzicerea nedreaptă a propovăduirii Evangheliei de către slujitorii lui Hristos sau ca ei să vorbească în Numele Lui este un alt mare păcat al limbii...

6. Jurământul profan fie pe Dumnezeu, fie pe orice lucru creat de El este un alt păcat al limbii, ca și orice folosire ușuratică și lipsită de respect a Numelui și atributelor lui Dumnezeu...

7. Mărturia mincinoasă sau justificarea unui păcat foarte odios este un păcat și mai ticălos al limbii, căci ea se folosește de Dumnezeu, Autorul și Apărătorul adevărului, ca

să dea mărturie despre minciuni și să îl justifice pe cel vinovat, lucru care stârnește răzbunarea lui Dumnezeu.

8. *Minciuna* este, de asemenea, un păcat mare și răspândit al limbii.

9. *Ascunderea adevărului cu ipocrizie* este un alt păcat al limbii, care este mai grav decât simpla minciună, căci limbile oamenilor nu sunt în acord cu inima lor, ci rostesc cuvinte bune în rugăciune către Dumnezeu sau când discută cu oamenii, pentru a acoperi intenții sau dorințe rele și pentru a se prezenta înaintea celor ce îi aud ca fiind mai buni decât sunt în realitate.

10. *Ostentația sau fala*, fie cu privire la istețimea și învățătura omului, fie cu privire la măreția, bogățiile, onoarea, puterea, frumusețea, evlavia sau orice lucru de care oamenii sunt mândri...

11. *A avea o vorbire ușuratică atunci când se discută despre lucruri sfinte* este un alt păcat al limbii, fie în ziua Domnului sau în timpul închinării publice, ori când circumstanța cere să se vorbească sfânt despre lucruri sfinte...

12. Un alt păcat răspândit al limbii este *să ispitești și să-i convingi pe alții să păcătuiască*, să-i ademenești prin cuvinte spre lăcomie, beție, desfrânare sau orice altă nelegiuire...

13. Maniera carnală de a trata lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu este un alt păcat grav al limbii, ca atunci când este făcută cu lejeritate sau curiozitate nepotrivită în cuvinte, sau ridicol, glumeț, mai ales de către predicatorii Evangheliei, și nu cu o vorbire serioasă, în acord cu importanța și măreția adevărului.

14. Tratarea nechibzuită, pripită și neglijentă a lucrurilor sfinte este și ea un mare păcat, atunci când omul vorbește despre ele atât de ignorant, neîndemânatic, dezordonat sau pasional, încât tinde să le dezonoreze și să zădărnicească rolul lor bun.

15. Vorbirea de rău sau dezonorarea

superiorilor este un alt păcat al limbii, când copiii vorbesc lipsit de respect și de onoare față de părinții lor, sau cât supușii vorbesc astfel despre conducătorii lor, fie în față, fie pe la spate...

16. Disprețul față de cei inferiori, insultându-i, provocându-i și descurajându-i, este și el un păcat al limbii...

17. Vorbăria deșartă și folosirea unei mulțimi de cuvinte seci și nefolositoare este și ea un păcat al limbii, când oamenii bolborosesc tot felul de cuvinte, când vorbirea nu este folositoare, când nu contribuie la zidire, la vreun folos bun pentru minte, trup sau treburile normale în viață.

18. Vorbirea nehibzuită, glumele nesărate și nesăbuite, care tind să ocupe mințile ascultătorilor cu o dispoziție spre lejeritate și nebunie, asemenea vorbitorilor, este și ea un păcat al limbii... Veselia sănătoasă este permisă, și aceasta este cea mai bună pentru sfințire, fiind izvorâtă dintr-un principiu sfânt și având un scop sfânt, anume să ne bucurăm întotdeauna în Domnul... Dar glumele ușuratece și spumoase, care nu sunt decât o revărsare a unei bucurii banale prin vorbe goale, nu sunt îngăduite...

19. Vorbirea murdară, obscenă și licențioasă este un alt păcat odios al limbii, când mințile nerăbdătoare și murdare se

bucură de cuvinte obscene și murdare...

20. *Înjurăturile și blestemele* sunt un alt păcat al limbii, când oamenii doresc ca un rău ticălos să vină asupra altora. Chiar dacă vorbești doar din patimă sau glumă și nu le dorești în inima ta nenorocirea pe care o rostești, este totuși un păcat al limbii, așa cum este când rostești o blasfemie sau trădare în patimă sau în glumă, căci limba trebuie înfrânată la fel ca inima...

21. *Calomnierea* este un alt păcat al limbii, ea având loc când, din răutate, oamenii vorbesc rău despre alții pentru a-i face urâți sau pentru a le face rău; altfel, prin credulitate și lipsă de dragoste, ei

cred ușor un zvon fals și îl răspândesc mai departe; sau, prin imprudență și nestăpânirea limbii, îl dezvăluie înainte să verifice dacă ceea ce spun este adevărat...

22. Bârfa și răspândirea lucrurilor rele despre oameni, fără vreo dovadă, pe la spatele lor, este un alt păcat al limbii. Indiferent dacă este adevărat sau fals, atât timp cât nu știi dacă este adevărat sau nu, a vorbi negativ despre cineva pentru a face persoana respectivă mai puțin respectată, sau cel puțin fără o cauză suficientă, este un păcat săvârșit împotriva lui Dumnezeu și o nedreptate față de oameni.

23. Muștrarea pripită este un alt

păcat de acest fel, când vorbești despre un lucru rău cu privire la altcineva, despre care ai doar o presupunere...

24. Un alt păcat al limbii sunt *vorbele urâte, disprețuitoare sau pasionale*, provocatoare, care tind spre diminuarea dragostei, spre tulburarea păcii, spre stârnirea discordiilor și spre răstălmăcirea cuvintelor altora, lucru contrar dragostei, răbdării, blândeții și bunătății potrivite celor sfinți.

25. *Cuvintele înșelătoare* sau exagerate sunt și ele un alt păcat al limbii, când oamenii își folosesc limba pentru a-și înșela semenii spre propriul câștig.

26. Un alt păcat al limbii este *aduce-rea de mărturii mincinoase și acuzații false*, un păcat care strigă către Dumnezeu după răzbunare, care este Apărătorul celor nevinovați.

27. *Pronunțarea unei sentințe nedrepte la judecată* este un alt păcat al limbii, când judecătorii sau cârmuitorii îi absolvă pe vinovați sau îi condamnă pe cei drepți, când numesc răul bine și binele rău, și când le spun celor neprihăniți: „Ești rău”.

28. Un alt păcat al limbii este *lingușirea*, ceea ce este cu atât mai odios pe măsura durerii provocate. Acest păcat este cel mai dureros când tinde să-i păcălească

pe oameni în cele mai importante lucruri, precum starea sufletelor lor. Lingușirea din partea unui predicator, care amăgește oamenii în Numele lui Hristos, este, între toate formele de lingușire, cea mai dăunătoare, căci îi face pe cei nenăscuți din nou să creadă că sunt credincioși, pe cei nelegiuți să creadă că sunt evlavioși, pe cei neîndreptățiți să creadă că sunt mântuiți, și pe copiii Satanei să creadă că pot fi mântuiți fără să fie convertiți...

29. Un alt păcat este *batjocorirea altora*, fie pentru slăbiciunile trupului sau ale minții, fie pentru virtuțile lor, prin invidie și răutate sau mândrie, ori printr-

un obicei de a disprețui, batjocori și vorbi de rău...

30. Idolatria sau închinarea falsă este un alt păcat al limbii, când omul le aduce laude idolilor, se roagă către ei, le cântă, le vorbesc sau are certuri cu ei, sau când omul Îi aduce lui Dumnezeu o închinare falsă...

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org